

Toomas Leito

Eks me kõik ole kunagi noored olnud

2007

Sina oled tulbiväli,
kust mammutid üle on läinud.
Mina olen eesel,
kes ümber tulbivälja on käinud,
et mammuteile pidada jahti.

*

Istun kivile
ja loen oma sõbra vürsse

Tuul nürib purjede vahtu
meri põletab tarbetut prahti
ja hea on istuda vantidel
matslikult maruste tuulte käes
väljaspool ahistavaid asju
kajakad on minu kõrval
kalad luperdavad kusagil all
üleval paugub päikese võim
ja ümber minu käib
joobnud maailm
ning mul pole vaja
tõmbuda oma kaitsvasse kesta
ja oodata millal keegi
kontsaga peale astub

Lõõn raamatu kinni
mind ootab aurav asfalt
ja mõlkis majade mets
olen õnnelik et üle minu
maailma tuuled ei sasi

Marmile

Marm istub su voodi äärel
ja istub ja istub ja istub,
ta piniseb kiuslikul häälel,
jalad kõhu all ristati kistud:

“Õnn on nagu ühe jalaga jänes,
mis jookseb ja jookseb ja jookseb,
rasvase armuemise pähe
õgid paraku valskuse okset.

Kui pööraselt meeldiv on mandlilõhn,
kuis hurmab ja hurmab ja hurmab,
võib-olla surm haiseb kui tõbine tõhk,
ent kurnateski mustad on kurnad.”

Ma lummunult kuulan ta loba
ja istun ja istun ja istun,
mõistus ähmaselt tõelisust kobab,
jalad kõhu all ristati kistud.

Marm sõbrana õlale käe
nüüd paneb ja paneb ja paneb,
ja kui kuulama viivuks veel jään,
olen haledalt tõmmatud haneks.

*

Linn voogab jõgepidi üles
vesi voolab pahinal mööda
majad on ehmunult surmanud tuled
ja kirikukelli ei lööda.

Märgita lennuki kari
mootorid uluvad jõudu
kusagilt tuleb kui vari
õndsalt laksutab lõugu

Mu arm sa tahaksid kambris
nii väga süüdata valgust
ent tuluke väikeses lambis
kuulutaks hävingu algust

Linn roomab jõgepidi üles
väsinult järel veab jalgu
ja abitult roomaja süles
ei tohi sa süüdata valgust